

Názorná ukázka upřímného ohlédnutí

To teda byla smutná kapitola, co? No jo, nemyslete si, i já sem z ní byla dost vyřízená, ani já nejsem bez srdce, vo to víc, dyž teď sem vlastně tak šťastná, protože sem našla toho svýho kazbundu. Představa, že bych vo něj měla přijít, je pro mě teď naprosto nesnesitelná, to mi můžete jako věřit.

Jenže teď taky jako fakt vidim, že člověk si zkrátka musí počkat, a ono to všechno přijde. Že tady sou nějaký přání, kerý se většinou fakt splní, ale vopravdu jindy, než by člověk chtěl. A mezitim si musí projít všelijakým tápáním a trápením a dalšíma hrůzama. To asi dělá holt ten Bůh lásky, aby nás zkoušel.

Vlastně, teď mi dochází, že někdy dokáže bejt tendle frajer až tak krutej, že s Tomášem a Petrou za to, že se mu jako vzepřeli, dyž jim postavil do cesty Dianu a Xaviera,

takle zamet. Že se jim za to pak takle pekelně pomstil, aby ukázal, kdo že je tady pán...

Ale na to teď rači ani nebudeme myslet... Já chci říct něco jinýho. Totiž, že si možná myslíte, že sem dycky věděla, co chci a co ne, a že sem si za tím šla, a že sem teda nikdy nebyla nešťastná, nebo aspoň neudělala žádnou botu. Jenže to není pravda, protože to by vlastně znamenalo, že nejsem vobyčejnej člověk. A já vobyčejnej člověk sem, i dyž sem asi v leccems dost výjimečná, to jo.

Možná ale bude dobrý teď, dyž sem konečně našla toho pravýho, toho mýho sladoučkýho halamu, abych srovnala účty. Abych se konečně upřímně ohlídlá za tím svym životním putováním. Protože už taky nejsem úplně nejmladší, hele, i dyž na druhou stranu eště hodně dlouho budu vlastně mladá.

Takový ty věci ve školce a na základce vynechám a půdu rovnou k tomu podstatnýmu. Ve čtrnácti sem se o prázdninách na chalupě děsně zamilovala do jednoho kluka, hrál na kytaru, byl vo dva roky starší a s kapelou zkoušeli ve stodole. Jeho rodiče měli chalupu v sousední vsi, kerá byla tak dva tři kiláky vod nás.

Hele, jednou sme takle byli venku eště s dalšíma klukama z kapely a s Terezou a Bárrou,

holkama, co maj chalupu nebo babičku taky tam u nás. No, a pak sme spolu skončili, dyž už byla tma, u takovýho pomníčku padlejm v ňáký válce. Seděli sme tam na betonovým chodníčku. A potom sme se líbali a von mě hladil po vlasech a dával mi je za ucho, což já jako nesnáším.

A pozdějc mi sáhnul i za tričko a moje prsa se mu patrně zalíbily, protože potom tam dal vobě ruce a sahal mi pořád na ty prsa a na bradavky... A při tom mě dál líbal a já se trochu bála. Toho, co dělá. A taky toho, že někdo přijde.

Ale nikdo nešel a mně se to vlastně začalo líbit, tak sem si pak nechala sáhnout i za kalhotky. A řeknu vám, že dyž vám takle chlap sáhne do rozkroku, to je prostě chvíle, kdy se úplně změní váš život. Do tý doby to byl jinej svět. A vod tohodle vokamžiku to je zas úplně jinej svět.

A potom sem se jeden večer rozhodla, že s timdle klukem, menoval se David, utečem, nebo že za nim uteču, to už přesně nevím. Zkrátka sem se vzala a zadem sem takle večer, dyž naši byli na návštěvě u známejch na druhým konci vsi, vytrajdala a přes pole a chvíli po silnici a pak kolem lesa sem došla až k Davidovi, jenže voni nebyli kluci doma...

A tak sem se zase potupně vrátila. A dyž sem se blížila k naší chalupě, tak sem byla vlastně ráda. A eště rači sem byla, dyž sem se vrátila a viděla sem, že naši se eště z návštěvy nevrátili... Takže se to vlastně nikdo nedověděl a nebyla vostuda. Pak sem vod kluků zjistila, že se jeli večer koupat na pís-kárnu na kolech. Proto nebyli doma. A potom už do konce prázdnin s Davidem nic nebylo.

Jindy mě zas pozval kluk z gymplu, co byl vo rok vejš, k nim, že je doma sám. A tam se po mně sápal tak nešikovně, že nejdřív kop-nul do stolu a rozbil skleničku, načež shodil z poličky květináč, kerej se rozbil a rozsy-pal... A to byla konečná.

Nejhorší ale bylo, dyž přišly další prázdniny. Protože sem vo to sice přišla. A bylo to pěkný. A taky to bylo s krásným klukem. Ale potom sem přišla taky na to, že mu šlo jenom vo to. Že mě nemiluje, což mě tehdy vopravdu smrtelně ranilo a naprosto zasko-čilo. Byl tam jenom na pouť u strejdy a tety.

Aspoň že si za tím kostelem tehdy vzal ja-kože pláštěnku, protože sme byli pak najednou. To je, myslim, dost vzácný, aby holka, dyž přijde vo panenství, to taky měla. Většinou je ráda, že je ráda. A že je už konec.

Ty samý prázdniny na konci sem to eště měla rozehraný s Martinem. Dokonce sme byli u nich doma, dyž rodiče byli v práci. Ovšem zas tam přišla vodvedle babička se ptát, jesi chce Martínek štrúdl nebo co, takže z toho nebylo nakonec nic. Což mě tehdy hodně naštvalo, protože sem byla fakt rozrajcovaná. Doteď si pamatuju, jak jedu domu, sedim naštvaná v tramvaji a eště mi stojej bradavky.

Pak sem skoro celej školní rok chodila s Pavlem, ale málokdy sme měli možnost. Takže sme se většinou jenom tak vodili za ruku, líbali, hladili, ale snad jenom třikrát to bylo celý. A navíc Pavel to spíš chtěl, než že by to fakt uměl. Já byla podle mě zkušenější než von.

Až další prázdniny sem jela na tejden na chatu ke svý kámošce Sabině. A tam sme byly bez rodičů a hodně pily a tak. A jednu noc sme skončily u sousedů, kde byla taková partička stejně starých a proběhly tam poměrně velký orgie. To bylo vopravdu vostrý.

Souložíš a kolem tebe souloží i jiný. Jeden tě drží za zadek a druhej se s tebou chce líbat. A ty při tom registruješ akorát ve světle svíčky slabě se blyštící pohrabáč visící na krbu. Ovšem vyjdeš všem vstříc, protože cejtíš,

že je to tak správně. Že to chceš taky, akorátš to doteď nevěděla.

Byla sem z toho tehdy vyjukaná, to nechci zapírat, ale zároveň sem se v tom fakt našla... Víte co, nešlo ani tak vo ty orgie, vo to množství a tak. Spíš vo ten pocit, vo tu atmošku, že je to něco normálního. Že se nemusim stydět a že se mam snažit, abych si to co nejvíc užila.

Jenže to, že něco takový prožijete, eště neznamená, že ste nadosmrti v pohodě, že už vás nic nezaskočí, že už budete navěky postelový přebornice. Ne, tak to není. Stalo se mi eště plno trapasů, kdy sem třeba kluky zaskočila tím, jak sem byla divoká nebo bezprostřední. A voni z toho úplně zvadli a už nic nebylo, i dyž sem se eště chvíli ze všech sil snažila, aby byli zas „muský“.

De zkrátka vo to, že dyž se spolu maj dva lidi vyspat, dyž je ta vášeň z vobou stran, tak se to stane, má se to stát. A dyž tam ta vášeň není, tak se to většinou nestane, teda ani se to stát nemá. Protože pak to stejně v posteli stojí za houby... Von ho má pro legraci a vona je dole vyschlá jak Sahara, a nejde s tím nic dělat.

Hele, já vim, že je to blbý přirovnání, ale teď mě napadlo... Dyž budete hrát štyrhru

v tenise, budete výborný, ale ten, co hraje s váma, se ani netrefí do míčku, tak nikdy nemůžete vyhrát. A stejný je to v posteli. Prostě se k sobě nehodíte a nemůžete nikdy „vyhrát“. Navopak ze sebe voba uděláte ty, co to v posteli neuměj, i dyž za sebou můžete mít leccos.

Onehdy, to bylo někde na fotbalovém hřišti, kde nás navíc snad někdo šmíroval, se mě třeba ten blbeček majinkej, co mi sundaval džíny, zeptal, kde mě má hladit, kde se mi to líbí... A jinej skončil po druhým přírazu... No, je to tak, co bych zapírala. Ostatně, je to dávno a neska už se tomu můžu jenom uculovat. Nekecám, fakticky už úplně na pohůdku.

Někdy to prostě musí být trochu složitější

Vanda si zbytek týdne na jihu Čech připadala jak v nějakém opravdovém filmu, který režíruje ten, s kým se srazila na koni. Byla moc ráda, že něco takového prožívá. Kdo by taky nebyl? Viktor byl velmi galantní, vtipný, mužný, ale zároveň v sobě už neměl takové to klukovské... Jak to jenom říci? Třeštění? Neklid? Zmatenost?

Ano, bylo to všechno krásné, vášnivé, prudké, opravdové, ale zároveň klidné a vyrovnané. Viktora nic nevyvedlo z míry, v každé chvíli věděl, co má udělat, jak se zachovat... Zkrátka byl příhodně zkušený a Vandě to přirozeně imponovalo.

Ve chvílích, kdy byli zticha nebo na moment osaměla, nicméně pochopitelně myslela na Filipa a měla výčitky svědomí. A taky se sama sebe ptala, jak to bude dál. Co bude, až se vrátí do Prahy? A vrátí se? No,

ano, vrátí se... Proč by se nevrátila? Ostatně, Viktor se do Prahy taky vracel.

A další výčitky měla Vanda vůči Markétě, kterou tam najednou nechávala samotnou. Naštěstí se znaly už tak dlouho. A naštěstí Markéta byla i docela ráda sama, aspoň chvíli. Nebyla ten typ, co musí pořád kolem sebe někoho mít, mluvit, nebo se dokonce dožadovat pozornosti a psychicky vydírat. Takže jí nevadilo, že týden je bez svého Petra, a nakonec i bez Vandy.

Vanda třikrát přespala u Viktora. Jeli se ještě koupat, grilovali, povídali si, pojíjeli víno a dívali se do ohně, polena v něm poklidně praskala a na obloze si ukazovali Kasiopeu i další souhvězdí. A v té tmě se celá krajina, kde se občas zaleskl měsíc v hladině rybníka, zdála nejen velmi plochá, ale i nekomplikovaně proniknutelná. Jako by říkala, že nic není problém, že Vanda s Viktorem můžou jít jakýmkoliv směrem.

Taky Viktorova chalupa byla hodně útulná. Tak útulná a dobře zařízená, že Vanda, která měla léto ráda a zimu nesnášela, paradoxně začala litovat, že tam nejsou v zimě, že by se její útulnost ukázala daleko jasněji než teď v horkém létě. Protože starosvětské duchny, kachlová kamna nebo

úhledně naštípané dřevo u nich, to všechno bylo v létě jen nevyužité dekorace.

A pak tu samozřejmě byla ještě jiná věc. Vanda si pochopitelně všimla, že Viktor musel občas brát telefony nebo psát zprávy a při tom poodcházel za chalupu nebo k lesu. Někdy bylo evidentní, že se jedná o cosi pracovního, protože se brzy chystal točit nový film.

Jindy ale mluvil daleko tišeji a chodil ještě dál, až někam k tomu obřímu mraveništi, co bylo na kraji lesíka mezi dvěma břízami. Vandě bylo jasné, že to volá manželka. Byla to ta bývalá herečka. Nebo pořád herečka, ale teď měli dvě malé děti, tak moc nehrála... Vrátit se k ní ale Viktor nakonec musel.

Taky Filip se do Prahy od Solange vrátil. Kvůli Vandě. Ale pravda byla, že od prvního dne se cítil najednou v tom svém životě, na kterém předtím tak lpěl a byl v něm tak šťastný, úplně jinak... Žil s krásnou Vandou v pěkném bytě v krásné Praze a měl dobrou práci, to ano. Teď to ale všechno najednou neznamenal nic. A Filipovi to docházelo čím dál víc.

Filip chtěl zkrátka za Solange. Doma neměl stání. Vanda byla pořád milá, ale co na tom teď záleželo? A do práce chodil jako

duše zbavený... Ne, nejdřív si říkal, že se to možná vytratí, že to přerazí. Ale čím dál víc mu bylo jasné, že se to všechno opravdu stane. Že jednoho dne to dozraje do situace, že se vším praští a odjede zpátky za Solange.

Přitom si Filip ani nevšiml, že i Vanda má zaječí úmysly, že i ona chce být někde jinde s někým jiným. I když ona nakonec zůstala v jejich bytě, protože od rodiny musel odejít přece Viktor, pokud chtěl být s ní.

Jednou k večeru se Filip s Vandou pomilovali, a když to skončilo a oni leželi v posteli, bylo jasné, že to byl sex na rozloučenou. Vanda mu totiž řekla, že se zamilovala do Viktora a že by chtěla být s ním. Že se Filipovi strašně omlouvá, že ji to mrzí, ale nemůže teď jinak.

A Filip byl nejen chápavý, ale mířil za Solange. Takže se sbalil bez jakýchkoliv scén, dal v práci výpověď a odjel, aniž by Vandě cokoliv vyčítal. Naopak, těšil se do Francie za Solange, těšil se na nový život, který, jak doufal, bude konečně skutečně tím, který chtěl.

Viktor chodil za Vandou do bytu, který jí zůstal, čím dál častěji. Ale někdy ji přece jen nechal samotnou, protože musel... Protože musel na rodinnou večeři, s dětmi

do zoo a bůhvíco ještě. A Vanda to chápala a zároveň jí z toho bylo smutno.

Nakonec se k ní ale přece jen nastěhoval a na každý druhý víkend u nich byly jeho děti. Šlo to a skřípalo to. Navíc pak Vanda otěhotněla, takže už neměla na vlichocování se Viktorovým dětem tolik energie a chuti. A naopak jeho bývalá manželka, když se od dětí dozvěděla, že je na cestě další dítě, začala zas vyvádět a dělat Viktorovi naschvály, protože to byl jasný důkaz, že se k nim táta už nehodlá vrátit.

Taky Solange chtěla mít s Filipem dítě. Ze začátku se jim to nedařilo a pečlivá a praktická Solange hned oba objednala k doktorovi a Filipovi měřili hemživost a další hodnoty. Potom se to ale velmi brzy snadno poddalo a Solange otěhotněla.

Filip se učil francouzštinu a snažil se uplatnit, najít si práci, protože byl zvyklý pracovat a samozřejmě chtěl být nejen dobrým tátou, ale i manželem, který umí rodinu uživit. Jenže se mu moc nevedlo. A to nejen kvůli jazykové bariéře a tomu, že tam ještě skoro nikoho neznal, ale i proto, že Solange mu každou nabídku nakonec rozmluvila. Říkala, že je to málo peněz nebo špatná práce a tak dále...

Solange byla bohatá, měla totiž vedle koncertování a nahrávání i fungující firmu, kterou převzala po rodičích, a nepotřebovala chlapa, co vydělává. Chtěla mít Filipa celý den jen pro sebe. Navíc jí asi vyhovovalo, že je na ní cele závislý. I když mu to poté, co otěhotněla a pak i porodila, čím dál častěji připomínala.

A tak se Filip čím dál víc stával jakýmsi Solanginým lokajem a chůvou jejich synka. Což dělal poctivě a nejdřív i s nadšením, ale pak se mu to začalo zajídat, neboť mu Solange v jednu chvíli začala jasně naznačovat, že ona je přece jen něco lepšího než on. Světově uznávaná violoncellistka.

Jejich vztah uvadal. Bylo to proto, že Solange měla dítě, že už dostala, co chtěla? Chtěla Filipa vypudit ze svého života? Ne, asi si ho chtěla ještě víc ochočit, protože se často hádali. Několikrát i Filip našťvaně odjel autem z domova a zůstal třeba přes noc v nějakém hotelu. Ale vždycky ho nakonec Solange začala nahánět po telefonu. A jela ho hledat. A potom se nechal přivézt zpátky.

Filip měl totiž Solange ještě pořád rád. A navíc měli spolu přece synka a on ho nechtěl kvůli tomuhle opustit. Nedokázal si to představit. Jenže potom si Solange na

jednom večírku začala s jedním ředitelem banky... Konečně měla někoho na své úrovni, a Filipa už najednou nepotřebovala.

Schylovalo se ke konci. A Filip opravdu jednou v podvečer udělal to, co si předtím nedokázal znovu představit. Vzal své věci, rozloučil se se synkem a odjel zpátky do Prahy...

To už bydlela Vanda s dcerkou sama. Viktor byl charismatický chlap, byl to úspěšný umělec, ale k tomu taky nějak přirozeně patřilo, že šel od jedné ženy k druhé. A vůči každé byl tak velkorysý, že jí splnil všechna přání. Včetně toho, že by s ním chtěla mít dítě.

Filip zamířil nejprve k rodičům, za kamarády, hledal si práci... Ale jednou přece jen za Vandou zašel... A velmi brzy se k ní zas vrátil. Odcházet od ní byl tedy omyl? Žít se Solange byl omyl? Ale měl syna, toho nemohl a ani nechtěl vymazat z mysli. Začal se svědomitě starat o Vandinu dcerku, ale často ho při tom přepadl hluboký smutek, stýskalo se mu po jeho malém Paulovi...

Všechno se srovnalo, až když Vanda otěhotněla s ním a narodil se jim chlapeček. Najednou jako by všechny třecí plochy rozstály. Mezi ním a Vandou to zaklaplo tak,

jako to bývalo kdysi. A Solange začala být také najednou vstřícná a pustila Paula za tátou do Prahy. I ona totiž měla s tím bankéřem další dítě.

Od té doby se všechno zdálo být v pořádku a o všem minulém se dalo mluvit, a to navíc s pobaveným úsměvem. To je zkrátka život, že člověk žije s různými lidmi a má děti tu s tím a tu s tím... Nakonec, rozumní lidé se vždycky přece domluví, ne? Něco takového by asi řekli Filip i Vanda. A nebyla by to v jejich případě žádná sebechvála hlupáků, kteří si za každé situace lžou do kapsy.

